

Heid Cat zondag 46

Jezus leert ons zeggen:

1 Onze Vader

2 hemelse Vader

Gemeente,

Ja, je bent net wakker geworden 's morgens. En je gaat zo de deur uit. Naar school, naar je werk. En je sluit je ogen en vouwt je handen eerst. Toch? Er is zoveel om voor te danken: de nacht, de slaap, de nieuwe morgen. Er is zoveel om voor te bidden: wijsheid in ontmoetingen, gelegenheden om te getuigen, bewaring voor zonden, rust in onverwachte situaties, helderheid van geest in het verkeer en bij s.o.'s. Dus je dankt en je bidt. Hiervoor en daarvoor.

Ho! Wacht eens zegt de catechismus. Of zegt eigenlijk de Heere Jezus. Want denk eerst eens na: hoe begin je eigenlijk? En waarom begin je je gebed zoals je begint? Daar ligt al heel veel in. Daarover gaat zondag 46. En we noteren eerst even dat er staat: "Waarom heeft Christus ons geboden God aan te spreken met: "Onze Vader"? Dat heeft Christus ons geboden. Geboden. Dat gebiedt hij ons.

1 onze Vader

Daar denken we eens over na. Want daarover zijn ook heel wat gedachten die toch niet Bijbels zijn. Aan de ene kant is er een gevoel: waar doen sommige mensen toch moeilijk over? Iedereen mag toch God zijn Vader noemen? Kinderen van één Vader zijn wij allemaal. Jezus is toch voor iedereen gestorven dus is Hij je Vader. Waarom maken sommige mensen daar nou zo'n punt van..... Dan zijn wij een eind van de Bijbelse beleving vandaan gegroeid.

Aan de andere kant is er de gedachte of kun je het zo voelen dat je denkt: Om 'Vader' te kunnen zeggen, moet je wel zeker weten dat je Zijn kind bent. En dat is iets voor als je al een eind gevorderd bent. Als je zover mag zijn in het geloof dat je mag weten dat je Gods kind bent, dan zou ik Hem Vader durven mogen. Maar voor het zover is, mag ik dat niet, en wanneer zou ik zover zijn? Ook dan zijn wij een eind van de Bijbelse beleving vandaan gegroeid.

Hoe zegt de catechismus dit? Antw 120 zegt in de 2^e helft: namelijk dat God om Christus wil onze Vader geworden is. En de catechismus is een leerboek voor de kinderen allereerst. Voor hen als eerste bedoeld. Kinderen van de gemeente, die allemaal door elkaar zitten. Van wie een dominee, een kerkenraad, een vader of moeder niet weet: o dat kind is wel echt gelovig, dat kind niet. Al die kinderen van de gemeente wordt gezegd: dat God om Christus wil onze Vader is geworden. Zoals in Maleachi 1 de HEERE tegen het volk zegt: ben Ik dan een Vader? Ben ik dan een HEERE? Jazeker ben Ik dat van jullie. Vanuit

het verbond ben Ik dat geworden. Geworden. Want van nature is dat helemaal niet het geval. In de zondeval ben Ik door u afgezworen. Ben Ik uw vertoornd Rechter. Die Mijn recht eis. Die uw leven eist. U hebt zich eigendom van de duivel gemaakt. Hem tot uw heer gekozen. En er duizenden en miljoenen die daarin hun levenlang blijven. Die nooit horen van het Evangelie en het ook niet missen. Die in de macht van de duivel eeuwig wegzinken. Maar door Christus ben Ik uw Vader geworden. Omdat Christus neerzank in de hel. Alle woeden en machten van de duivel op Zich af liet komen. En de Vadernaam prijs gaf: Mijn God, Mijn God riep Hij. Hij deed afstand van Zijn kinderrechten. En door Hem bent Ik uw Vader geworden. Vader. En die Naam wil aangeven, al ligt dat bij aardse vaders soms helaas anders, maar die naam wil aangeven: Ik zoek het goede voor u. Ik zoek je heil. Vader, Die lijdt liever zelf pijn dan dat zijn kind het heeft. Vader, Die zoekt het goede. Ook als Hij Zijn wet laat preken. Ook als Hij tegenspoed zendt. Vader, Vader wil alle kwaad weren of ten onze beste keren. Vader, wil graag alles horen van Zijn kind. Dat is toch zo: als je als vader ziet dat je kind ergens meeloopt en iets dwarszit, dan vind je dat erg als je kind dat voor zichzelf houdt. Je vader wil je zo graag helpen, maar zeg dan wat er is. Vader, Die hoort zo graag wat me dwarszit en wat me ontrust.

Christus heeft ons geboden God zo aan te spreken: onze Vader. Maar...maar nou komt het: wat voor kind, wat voor verbondskind ben ik? Nog steeds een weggelopen kind. Een verloren zoon of dochter? Die van Vader af wil? Die denkt: God heeft het slechte met me voor. Die gunt me zo weinig, Die plaagt me maar en beknot me maar. Of die denkt: ja, God zal het goed bedoelen allemaal, maar ik weiger, ik wil niet mijn leven opgeven en omgooien. Ik wil mezelf vasthouden in hoe ik het zie en wil. Bent u, jij zo'n kind, verbondskind?

Kun je dan het onze Vader zeggen? Ja, dat gebiedt Christus. Maar de rest. Uw Naam worde geheiligd, dat wil je niet. Uw koninkrijk kome dat verlang je niet. Uw wil geschiede, daar vecht je tegen. Zit er nou niet over in of je "Onze Vader" kunt zeggen. Zit er maar over in of je wat daarna komt kunt zeggen of dat je dat huichelt en niks van meent.

Want Jezus heeft ons geboden om te zeggen: Onze Vader. Vader. Vader bedoelt het goed. Laat Vader toch Vader zijn. Ontwijk Hem toch niet. Vader is God. Dat brandt toch op je ziel? Ik loop van Vader weg, ik veracht wat Vader me geven wil? Als dat niet gaat branden op je ziel, dan...dan gaan verbondskinderen voor eeuwig verloren. Dan wordt tegen de rijke man in de hel gezegd: kind, kind gedenk dat gij.... In de hel: kind. Verbondskind. Dat was ik, dat was ik geworden, dat valt zwaar, als je dat

zult moeten horen: je was kind...., verbondskind, en je hebt niet gewild dat Hij Vader voor je was.

Of, of: is er een wonder gebeurd? Is onze wil gebogen, gesmolten voor deze Vader? Is ons hart ingewonnen voor de goedheid van deze Vader? O God, wees mijn Vader. Laat me delen in het goede wat U hebt en U zoekt voor mij, en dat U schenken wilt. Want U bent goed, en ik ben verkeerd. U zoekt mijn behoud, en ik zoek mijn verderf. Aan U vertrouw ik me toe. Aan U geef ik mij over. Laat mij niet mijn zaken uitmaken en behartigen, maar doet U het toch. Laat Uw Naam worden geheiligd, Uw rijk komen, Uw wil geschieden. Een verloren zoon die terugkeert. Ik ben niet meer waard uw kind genoemd te worden. Maar, zegt Vader, je bent het wel. En Ik ben, ja, Vader, nu, direct. En jij bent kind, kind met een kinderhart. Je was dood en bent weer levend, je was verloren maar bent gevonden. En door wedergeboorte wordt een verbondskind kind. In de zin van Romeinen 8: de aanneming tot kinderen verkregen. Kind en erfgenaam. Erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Christus.

Dan merk je ook: dat is een wonder! 'Vader' mogen zeggen! Wat een genade. Ik, me uitgeleverd aan satan, gedoemd te verderven in mezelf, uit genade, omwille van Christus, heb God als Vader!

Hoort u het: waarom heeft Christus ons geboden God te noemen "Onze Vader"? Geboden. Niet alleen vergund, en toegestaan, maar Hij gebiedt het! Hoe zou u het vinden, als uw kind straks uit de kerk de kamer binnenloopt en even bij uw stoel komt staan en zegt: meneer, ik kom welterusten zeggen. Altijd 'meneer' zou zeggen en nooit: "Vader". Maar mijn kind toch, wat moet ik nog meer voor je doen voor je mij 'vader' noemt. Mijn Kind toch, wat moet Ik nog meer voor je doen, voor je Mij "Vader" noemt? Onze Vader!

En daarmee wil Christus terstond, vanaf het begin van ons gebed in ons hart doen opleven vreze en toevorzicht, dat is: eerbied/ontzag en vertrouwen. Vader. Nogmaals, we hebben het over vaders zoals ze behoren te zijn, vader staat boven je. We hebben nou maar even niet over alle concrete punten vandaag de dag op elke leeftijd, maar denk nou aan een klein kind, je broertje, zusje. Die zegt papa is sterk. Wat jouw zusje niet kan, kan papa wel: de tafel optillen, een plank doorzagen. Wat ik niet kan, kan Vader wel: de hemel en de aarde scheppen, regeren, onderhouden. Het heelal doorgronden, het menselijk brein en lichaam ontwerpen. Luister eens naar het onweer! Zo sterk is mijn Vader! En wat je zusje broertje niet weet, weet vader wel: hoe je met lucifers om moet gaan, hoe je een computer moet gebruiken, wanneer je de straat over kunt steken. Je zusje denkt: ik wel met lucifers spelen, ik kan wel de straat

oprennen. Maar vader weet dat veel beter. Ontzag, eerbied. Onze Vader: Gij kunt alles, Gij weet alles, en ik, ik kan niks en ik weet niks. Ontzag. Onderwerping. Wat zijt Gij wijs en machtig. Wat ben ik goed af met zulk een Vader.

En vertrouwen. Want vader die helpt zijn kinderen toch? Als je kind een pleister nodig heeft, geeft vader die toch? Als je kind naar de dokter moet, dan rijdt vader toch? Als het kind in de sloot is gevallen en schreeuwt, dan komt vader toch? Daar ben je toch vader voor. Slot van antw 120. Dat hij ons veel minder afslaan zal wat wij met recht geloof Hem bidden, dan dat aardse vaders ons aardse dingen ontzeggen. Vader, die helpt toch, die neemt het toch voor je op, dat vertrouw je toch. Onze Vader: vertrouwen.

En die eerbied, onderwerping, en dat vertrouwen wil Christus van tonde aan in ons verwekken. Dat verdien God als Vader en voor ons is het nuttig. Maar dat moet verwekt worden, opgewekt worden. Dat ligt in het leven van Zijn kinderen vaak zo ondergesneeuwd. Dan heb ik geen ontzag, onderwerping, maar dan weet ik hoe het moet, of dan ben ik gedachteloos, of dan vind ik het maar zo horen dat God me helpt. En dan heb ik geen vertrouwen, maar is het meer baat het niet dan schaadt het niet, vragen kun je het altijd, maar ja.... , een slag in de lucht.

Jezus gebiedt ons: Onze Vader, Vader. Almachtig, alwijs, algoed. Heb toch ontzag voor Mij, vertrouw Mij toch. Probeer eens te beseffen tot Wie je bidt. Daarom kom je in de Bijbel wel eens heel lange aanspraken tegen: toen Jeruzalem belegerd werd bad Hizkia: O HEERE der heirscharen, Gij, God van Israël, Die tussen de cherubim woont! Gij Zelf, Gij alleen zijt de God van alle koninkrijken der aarde; Gij hebt den hemel en de aarde gemaakt! En toen de apostelen bedreigd werden in Handelingen 4, toen baden ze: Heere, Gij zijt de God, Die gemaakt hebt den hemel, en de aarde, en de zee, en alle dingen, die in dezelve zijn. Die door den mond van David Uw knecht gezegd hebt: Waarom woeden de heidenen, en hebben de volken ijdele dingen bedacht? Je wilde gaan bidden en je zag God door de bril van je zorgen. Maar je ging bidden en toen zag je je zorgen door de bril van God.

2 hemelse Vader

Alleen, nou kan er wel een gevaar komen. Dat ik denk: God is mijn Vader. Zo wil Hij door mij genoemd worden. En Vader slaat toch niets af wat zijn kind hem vraagt. Dus dan moet ik toch wel krijgen wat ik van Hem vraag? Dat zegt Jezus toch ook met zoveel woorden: Welke vader zal als zijn zoon hem om een brood vraagt, een steen geven, als hij om een vis vraagt een slang geven, en om een ei vraagt een scorpioen geven? Toch niet één rechtgeaarde vader, dus God toch zeker niet?

Maar dan vraagt vraag 121: waarom wordt erbij gezet: Onze Vader, Die in de hemelen zijt? Opdat wij van de hemelse majesteit Gods niet aards denken. Wij moeten niet denken dat onze wijsheid ook hemelse wijsheid is. Het punt is niet dat God geen brood, geen vis en geen ei wil geven om zo te zeggen, maar dat ik zo vaak om een steen vraag, een slang of een scorpioen. En dat temeer omdat de Heere Jezus dan juist dingen noemt die erop lijken. Broden in die tijd hadden de vorm van stenen zoals je ze in de woestijn aan kon treffen. Een vis, zeg een paling, die lijkt wel een beetje qua vorm, op een slang. En als een scorpioen zich oprolt heeft hij wat de vorm van en ei. Dus ik kan zomaar vragen om iets wat ik denk dat goed is en nuttig voor me, maar ik vergis me. Ik vind dat ik iets echt nodig heb, ik voel dat echt zo: verkering, werk, kinderzegen, dat ik slaag voor mijn rijexamen. Ik denk dat dat echt goed voor me is. Maar 'hemelse Vader' wil mij zeggen: mijn wijsheid is beperkt en verduisterd: God is wijs.

Sterker nog: ik kan denken dat iets ook echt goed is voor Gods Naam en rijk. Dat dacht Paulus ook met die doorn in het vlees. Misschien een oogkwaal, liep hij moeilijk, misschien stotterde hij en Paulus dacht: als ik daar vanaf ben kan ik veel meer voor de HEERE doen in Zijn rijk. Maar de HEERE zei: nee, Paulus, in jouw zwakheid komt Mijn kracht veel beter tot uiting. Maakt Mijn kracht veel meer indruk op anderen dat je toch volhoudt en toch apostel bent en blijft. Ik moet niet aards over de majesteit de wijsheid van Vader denken.

En zelfs als ik bid om Gods naam, Gods rijk en Gods wil dan bid ik zeker om wat goed is, dan kan het nog gelden dat mijn wijsheid anders is dan Gods wijsheid. Want de weg, elke weg, daarnaartoe kan in Gods wijsheid weer zo anders zijn. Israel moest naar Kanaan. Nou, de kortste weg langs de kust van de Middellandse Zee, dat ligt voor de hand. Maar God leidt het volk om. Naar de Rode Zee, naar het zuiden van het Arabisch schiereiland. Anders zou het volk zo teruggevlucht zijn naar Egypte. Gods weg is zo anders. John Newton zegt ergens: ik bad om heilig te mogen worden, heiliger te mogen worden en ik dacht: God zal mij kracht geven en sterk maken. Maar God wierp me terneer en liet me mijn zonden zien en verschrikte me en maakte me klein en angstig. Er is zo'n gedicht, wat aangepast:

Ik vroeg om kracht...

En God gaf me moeilijkheden om me sterk te maken.

Ik vroeg om wijsheid...

En God gaf me problemen om mij te leren die op te lossen.

Ik vroeg om voorspoed...

En God gaf me verstand en spierkracht om mee te werken.

Ik vroeg om moed...

En God gaf me gevaren om te overwinnen...

ik vroeg om liefde...
En God gaf me mensen met moeilijkheden om te helpen...
Ik vroeg om gunsten...
En God gaf me beproevingen.

Ik kreeg niets van wat ik vroeg, maar God gaf alles wat ik nodig had.

En meer dan eens heb je wel eens, in dit leven, en wie zal zeggen na dit leven dat je dankt: o Vader dank dat U niet hebt gegeven wat ik vroeg. Het zou mijn ondergang geweest zijn. De verstikking van mijn geestelijk leven, de verzoeking van de wereld of van de hoogmoed die ik niet had aangekund. Dank U, voor alles wat U niet gaf.

Maar er is ook een tweede element in: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Antw 121 zegt ook nog: en dat wij van Zijn almacht alle nooddrift van lichaam en ziel verwachten. Het wil verwachting geven. Dat er voor Vader, Die in de hemelen is, niets onmogelijk is. Want kijk, aardse vaders, moeten soms zeggen: ja, ik zou willen dat ik je helpen kon, maar hier houdt het voor je vader ook op. Je staat nou zo slecht voor wiskunde en het jaar is zo ver om, dat krijg ik met alle hulp ook niet meer op tijd rond. En als je vader je beter kon maken, dan zou het doen voor je.

Maar een Vader Die in de hemelen is, geldt dat niet, nooit. Ook niet als ik denk: nou is het eigenlijk te ver, te laat. Nou is ons kind zover weg gedwaald, nou had het eerder moeten gebeuren. Nou had God eerder in moeten grijpen. Dat dacht het volk ook toen ze naar de Rode Zee liepen. Nou is het te laat, nou had God eerder in moeten grijpen, nou kunnen we geen kant meer op. Maar door de Zee baande God een pad. En dat dachten de discipelen ook: nou is het te laat: Jezus is gekruisigd, gestorven, begraven, nou is onze hoop vergaan en weg. Dan had God eerder moeten ingrijpen. Maar door de dood heen baande Gods almacht een weg en gaf uitkomst.

Kijk, de vraag hoeft nooit te zijn: Kan Vader nog ingrijpen? Dat hoeft nooit een vraag te zijn. Wel: heeft Hij het beloofd? Als er geen belofte voor is, mag ik wel vragen, maar dan is het: Uw wil geschiede, maar waar een belofte voor is dat mag ik verwachten. Wat Hij beloofd heeft, dat zal en kan Hij doen, al lijkt het er verder vandaan dan ooit. Hizkia heeft gebeden voor Manasse, zijn kind. En toen stierf Hizkia. En jaren na zijn dood, bracht de HEERE Manasse tot bekering, verhoorde Hij Hizkia's gebeden. Op Zijn tijd.

Opdat wij alle nooddrift verwachten. Verwachten, daar zit hoop in. Verwachten. Daar zit in: het zal gebeuren, de vraag is alleen 'wanneer'? Maar gebeuren zal het. Want God heeft het beloofd. Daarom kunnen de Psalmisten in hun gebed al danken. Al danken voor verlossing die nog komen moet. Maar omdat die beloofd is, staat het vast dat het komen zal. Vroeg of laat, maar komen doet het. Verwachten.

Voor jezelf, alles wat Hij in Zijn verbond beloofd heeft. Maar ook breder: we bidden toch: onze Vader? Onze. Dus niet alleen mijn, maar ook van heel het gezin, en heel de gemeente, en heel de kerk, het volk Israel. Wat mag ik bidden om een opwekking in al die kringen en verbanden. Zoals Paulus in Efeze 3 voor de gemeente. Ik bid de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, uit Welke al het geslacht in hemelen en op aarde genoemd word, dat Hij u geve met kracht versterkt te worden, dat Christus in u wone, om ten volle Zijn liefde te begrijpen, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods. Iemand zei eens: God heeft miljarden, miljarden om te geven, en wij vragen hooguit om een paar euro. Als Zijn belofte de grond is en Zijn almacht de grens, zou je dan niet veel meer mogen bidden, begeren? En voor veel meerderen mogen bidden en begeren? En verwachten? Ja zelfs verwachten een nieuwe hemel en nieuwe aarde waarop gerechtigheid woont. Dat Hij daarvoor zorgen zal. En dat ik dan volmaakt Hem dienen en loven zal. Dat verwachten. En daarom bidden... daarom bidden.

Daarom heeft Jezus ons geboden te beginnen met: Onze Vader, Die in de hemelen zijt.

Amen